

KRISTINA AHLSTRÖM

HANNAS
Sweet
DELI

*Romanus
& Selling*

KRISTINA AHLSTRÖM

Hannas Sweet Deli

Roman

**ROMANUS
& SELLING**

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-03-4
Copyright © Kristina Ahlström 2022
Omslag: Nils Olsson
Tryck: ScandBook AB, EU 2022

KAPITEL I

Antingen så lever jag eller så dör jag här och nu.

Hanna står framför spegeln i hallen, den nästan två meter höga antikviteten med krusiduller täckta av bladguld lämnar inget outtalat. Uppifrån och ner, det här är verkligheten. Nu eller aldrig, hur vill du ha det? Svara mig, Hanna, hur vill du ha det?

Sakta åker kläderna av. Klänningen från Marimekko hamnar i en hög på golvet, de klatschigt färgglada blommorna i varma röda nyanser sprids ut på det marockanska kaklet i kyligt blått. Skira svarta nylonstrumpor och vita underkläder i mjukaste sidensatin lägger sig ovanpå klänningen.

Fyrtioåtta år och allt hänger, jordens dragningskraft sliter i hennes kroppsdelar, neråt. Hakan, bröstet, magen, rumpan, låren, allt dras obevekligt mot jordens mitt, och hon dras med.

Hon är varken lång eller kort, snarast av medellängd. Ansiktet är fortfarande sött med mandelformade, grågröna ögon, vars täta fransar böjer sig uppåt och ramar in, ger dem karaktär. Ögonen sitter brett isär.

”Man skulle behöva ta tunnelbanan från ena ögat till det andra.” Kommentarer om hennes utseende är inetsade i minnet.

Näsan är liten, munnen skrattar och ler ofta. Tränar man tillräckligt mycket går det på automatik.

Hon löser upp en svart hårsnodd och ett långt, vågigt, blont hår ramlar ner och omfamnar det runda ansiktet.

Jag har ett val, tänker Hanna uppgivet. Vill jag leva livet fullt ut, eller vill jag dö? Hela livet har jag kämpat för att passa in, bli populär, bli sedd. Finnas där lyckan finns. Inget har fungerat, jag har kämpat förgäves, som en genomskinlig skugga har jag vandrat i fyrtioåtta år.

Vem bryr sig, vem tänker på mig, vem finns där? Vad tjänar det till? Livet rinner iväg, dagarna kommer och går, vad finns kvar? Jag kämpar för att synas. Jag syns men ingen ser mig.

Vakna, din dumma själviska, självömkande idiot! Vakna, släng offerkoftan, den passar dig inte! Bränn den, gör något, ta ansvar för ditt liv, ingen gör det åt dig.

Hanna suckar tungt, tar sina kläder, skyler sin nakna kropp och går sakta uppför trappan till sovrummet på övervåningen. Sigge, en fyraårig golden retriever som ska vara husets väktare, ligger på trappavsatsen och väntar på henne. Svansen rör sig fram och tillbaka när han reser sig, öppnar munnen lätt och sträcker på sig. Men Hanna är inte på humör, hon klappar honom lätt på huvudet och fortsätter uppför trappan. Sigge sjunker ihop lite, men lunkar snart efter.

Uppe i det stora luftiga sovrummet släpper hon kläderna i en hög på golvet och lägger sig på rygg i sängen. Fortfarande naken sträcker hon armarna åt sidorna, låter allt flyta ut – kroppen, tankarna, känslorna – till en stor blank pöl, helt utan gränser.

Från Sigge hörs ett lätt snusande och en röst från det förflutna letar sig upp i minnet.

”Haha, Hitler, varför ser du ut som Hitler?” Torbjörn, klassens självutnämnde ledare, skrattade rått och pekade på Hanna.

Hon visste att hennes överläpp lyste röd, munsåret bildade

en missklädsam fyrkant upp mot näsan. Tungan slank fram och tillbaka, upp och ner. Alla skrattade, ingen allierad syntes till, motståndare i alla hörn. Attacken var massiv, försvaret svagt, motståndaren kapitulerade och flydde.

”Vi tar dig”, skrek Torbjörn, ”vi tar dig efter skolans slut, ingen som liknar Hitler ska gå fri.”

Hanna flydde, flydde till klassrummet där fröken Helena fanns. Fröken log och småpratade alltid vänligt med henne. Hanna tyckte egentligen om att gå till skolan, hon tyckte om allt hon fick lära sig av fröken, sög i sig kunskapen. Men det fanns en svart baksida, något som hindrade glädjen. Om man var utsedd till en av klassens hackkycklingar fanns det ingen plats för lugn och koncentration, man var alltid på helspänn.

Kläderna satt hårt och stramade om den runda kroppen. Överviktig, sa skolläkaren och såg på den tidigt utvecklade nioåringen med bröst som putade ut en aning för mycket. En gång i månaden var hon befriad från gymnastiken. Hennes kropp hade redan dragit in henne i puberteten, alldeles för snart. Med tjocka bindor i de rejäla bomullstrosorna som inhandlats på varuhusets damavdelning fick hon sitta på bänken i gymnastiksalen. Klasskamraternas spekulationer var vilda och Hanna höll sig undan, tittade i golvet, valde att inte gå till motattack. Bättre fly än illa fåkta.

Harriet, en tanig flicka med udda utseende, ansiktet var förvridet, slog sig ofta ner bredvid Hanna. I tyst samförstånd hade de format en gemenskap utan krav, plikter och förväntan.

”Kolla in Helan och Halvan!” skrek Torbjörn, och resten av klassen skrattade och pekade.

Efter skolans slut dröjde Hanna sig alltid kvar sist i klassrummet. Hon packade sin väska länge och omsorgsfullt medan fröken Helena nickade uppmuntrande. Skakande av rädsla tog hon sedan långa omvägar för att slippa uppleva att plågoan-

darnas hot om stryk blev verklighet. Medan hon småspringande skyndade hemåt genom förorten i norra Stockholm vände hon sig om flera gånger. På vintern var det värst, då kunde de stenhårda snöbollarna oväntat komma från ingenstans.

Hon längtade tills hon kom innanför dörren, in i den vita tegelvillans trygghet. Snabbt stängde hon ytterdörren bakom sig och tog ett djupt andetag medan hon vände sig om och låste. Sedan kunde hon äntligen andas ut. Nu var hon på säker mark.

Hon tog av sig den ljusblå täckjackan, den randiga topp-luvan som mormor stickat och de tovigga lovikkavantarna. Hängde jackan på en krok, som enligt pappas instruktion var hennes egen, och slängde upp vantar och mössa på hatthyllan. Den vinröda skolväskan hörde hemma på bänken i hallen och de bruna läderstövlarna ställdes prydligt på skohyllan.

Huset var tomt och tyst vid den här tiden på dagen. Ingen var hemma och tog emot henne. Men ensamheten ingav också en känsla av frihet, så här på eftermiddagen hade hon full tillgång till det tomma hemmet. Raskt plockade hon av sig byxor och yllekofta, och bara iförd en tunn polotröja och korviga kalasbyxor gick hon in på den trånga gästtoaletten. Hon drog fram en liten plastpall till handfatet och klev ett steg. Spegeln vittnade om det illröda munsåret. I badrumsskåpet hittade hon den mörkblå plåtburken med *Nivea* tryckt på locket och tog en stor klick som hon strök ut över munsåret så det täckte. Nu blev det vitt istället för rött. Var det så här Hitler sett ut? undrade Hanna oroligt.

Bestämt sköt hon undan tanken, nu skulle hon fortsätta dit hon längtade och inte fundera över det mer. Hon gick raka vägen in i det välputsade köket och öppnade kylskåp och skaffereri på vid gavel. Här fanns den verkliga tryggheten, hennes riktiga vänner som aldrig fällde några dömande kommentarer. De jobbade ihop, de skapade tillsammans, de litade på varandra.

Nästan andaktsfullt plockade Hanna fram ägg, margarin och mjölk från kylskåpet. Ur skafferiet tog hon vetemjöl, strösocker, vaniljsocker, kakao, bakpulver, florsocker och kokosflingor.

Hanna älskade att baka, och fast hon bara gick i tredje klass hade hon fått tillåtelse av sin mamma att använda spisen när hon var ensam. Hon ställde ugnen på hundrasjuttiofem grader och tog fram den långpanna hon behövde. Sedan mätte hon omsorgsfullt upp margarinet, smör fanns inte i kylskåpet i förortsvillan. Hundrafemtio gram skulle smältas och sedan skulle det svalna. Ur ett av skåpen i köket plockade hon fram en bunke och elvispen som var inköpt bara för hennes skull. Den här delen gillade hon extra mycket: när elvispen drog igång och fick ägg och socker att förvandlas till en fluffig ljusgul kräm. Vant blandade hon vetemjölet med kakao, vaniljsocker och bakpulver och rörde sedan snabbt och flinkt ihop en kaksmet som hon hällde i den smorda, bröade långpannan. Med flit lämnade hon kvar lite smet på botten av bunken, lite som hon kunde smaka på. Att slicka av den mjuka slickepotten med den blanka, söta, chokladiga smeten jagade iväg den sista rädslan och oron och efterlämnade ett rofyllt lugn.

Glasyren till kakan var enkel. Kaffe skulle det vara i. Med vana rörelser tog hon lite av snabbkaffet som stod i skåpet med kaffetillbehör och rörde ut det i vatten. Hon kunde den här kakan. Två av frysens fyra fack var fyllda av lådor med mockarutor. Hon var alltid noga med att inte kladda ner för mycket i köket, i så fall kanske hon inte fick baka mer. Men helst skulle hon vilja det, få kladda ner sig och allt runt omkring medan hon jobbade och sedan städa upp. Fast det skulle hon aldrig våga.

Hanna fick baka hur mycket hon ville, mamma Ingrid sa ingenting om det. Bakning hade en förundransvärd inverkan på henne, när hon bakade mädde hon bra, det var som en egen

liten värld där ingen hånade, en värld fri från elaka ord. Frysen i den vita förortsvillan var alltid full med goda kakor i prydliga lådor, och det var något som uppskattades av både föräldrarna och deras gäster. För själv orkade hennes mamma inte baka.

Hanna vaknar av att hon fryser. För ett kort ögonblick funderar hon på varför hon ligger naken på sängen. Men sedan kvicknar hon till och reser sig sakta med en tung suck. Hon plockar upp sina underkläder från golvet, mjuk sidensatin smeker kroppen då hon tar på sig dem. När den blommiga Marimekko-klänningen glider ner över axlarna och stramar till lite över magen rynkar hon pannan. En hastig tanke på viktnedgång far genom huvudet, men som alltid vänder hon sig bort från garderobernas stora spegeldörrar och försöker tänka på annat.

Sigge lyfter ena ögonlocket lojt, där han sträcker ut sig på det exklusiva parkettgolvet i ljus ask.

”Kom, Sigge. Vi går ner till köket”, säger Hanna.

Hon vänder sig om i dörren till sovrummet och tittar på Sigge, som ligger kvar. Bakom honom tronar den stora dubbelsängen med resårbottnen och gavel klädd i svart läder, och ett mauvefärgat överkast. Flera kuddar pryder sängen, alla i perfekt matchande färger. Hannas virkade överkast i varma omfamnande nyanser ligger upptryckt i ett skåp. Det passar inte i mångmiljonvillan.

Det är oredda på sängen efter att hon legat där. Hanna hejdar en impuls att ordna till, sträcka ut, göra fint. Men vem bryr sig? Jag tycker inte ens om mauve, tänker Hanna. Varken mauve eller några andra äckligt matchande färger.

”Sigge, kom nu.” Rösten är uppmanande och hunden reser sig och lunkar fram till sin matte och buffar med nosen på hennes ben. Hon böjer sig ner och klappar med lugna tag hans lockiga gyllene huvud.

Barfota går hon nerför halvtrappan i ek, men stannar till på avsatsen och tittar sig i spegeln som hänger på väggen.

Varför sitter det speglar överallt?

De långa ljusa lockarna är rufsiga, de röda läpparna är kletiga. Vem bryr sig? tänker hon igen och plutar med läpparna och sätter ett stort pussavtryck på spegeln.

”Puss på dig, Hanna”, viskar hon och ler snett.

Hon fortsätter nerför nästa halvtrappa med Sigge hack i häl.

Vardagsrummets pardörrar i glas står öppna. Hanna har inte haft någonting med inredningen att göra. Den välbetalda inredningsarkitekten tog hand om allt. Resultatet är stilrent, raka linjer, färger i gråskalor som får personen i rummet att lysa, att vara i centrum.

Huset är stort, tvåhundrafemtio kvadratmeter, arkitekturitrit och vackert in i minsta detalj. Vad arkitekten heter kommer hon inte ihåg, det är någon känd man som även ritat en hel bunt med vackra villor i Djursholm.

Vem bryr sig? upprepar Hanna tyst. Bromma, Djursholm – vem bryr sig?

Sakta går hon över tröskeln. Fötterna sjunker in i den handknutna mattan, en äkta persisk matta i väl avvägd färgskala, handknuten av flinka iranska kvinnor och män. Åttatusen knutar per timme, Hanna har räknat ut att den enorma mattan har mer än tre miljoner knutar. Vad kostar varje knut? Några ören? Vad tjänar kvinnorna och männen som knutit sjuttiofemtusen kronorsmattan? Några ören? Hon lägger sig på mattan med ansiktet neråt. Där finns inte ett dammkorn. Varje vecka kommer Pat. Ja, hon heter egentligen Walaiphat och kommer från Thailand. Hon städar och tvättar, energisk som få, otroligt noggrann. Söta Pat. Inte ett dammkorn.

Sigge står i dörren nu och tittar uppmärksamt på Hanna. Han vet att han inte får gå in i vardagsrummet.

”Kom, Sigge”, ropar Hanna.

Hunden ser konfunderad ut men lyder uppmaningen. Han skuttar glatt fram till henne, lägger sig ner bredvid på den persiska mattan och gosar in nosen under hennes mage. Så ligger de en stund, Hanna och Sigge. Hon sneglar på klockan från Michael Kors som pryder hennes vänstra handled, tjugo över tolv. Dagarna går sakta.

Mödosamt reser hon sig och går mot köket. Kanske en sallad, en caesarsallad med mager dressing får det bli till lunch, hon vet att vågen visar en för hög siffra.

En skarp uppmanande telefonsignal skär genom huset.

”Hej, det är Hanna!” svarar Hanna när hon har lokaliserat mobilen till hallen.

”Hej, hur mår du?”

Hanna fryser. Hon kallar på Sigge och sjunker ner på golvet.

”Jo, det är väl bra. Skulle just laga lunch. En mager sallad, tänkte jag mig.” Hanna biter sig i tungan, vad var det för dum information?

”Det låter bra. Jag tänkte komma förbi under morgondagen för att hämta några saker, är det okej?”

Hanna kramar Siggens öra och hunden gnyr till lite.

Eriks röst finns där i andra änden, Erik som lämnade Hanna för snart ett halvt år sedan, lämnade henne i den stora Brommavillan, för en annan kvinna.

Erik och Hanna, Hanna och Erik. Hanna blev kvar, Erik försvann.

”Ja, kom när du vill”, säger Hanna med en spelad glättighet som tär. ”Du har ju nyckeln kvar, så det är bara att gå in. Jag kanske är på gymmet eller så.”

Hennes fel. Det är hennes fel att han försvann. Är man så dum, tjock och osocial att man inte passar in i Stockholms societetsliv, då får man skylla sig själv. Den nya han har träffat

passar bättre för moderat riksdagsmannen Erik Dahlman. Nu behöver han inte skämmas längre.

Men hon minns hur det en gång var. På den tiden när Erik älskade varenda kvadratcentimeter av hennes runda kropp och inte kunde få nog av henne. När han älskade hennes ansikte och det långa blonda håret. Men nu har han Filippa, den beniga, seniga, tunnhåriga och kalla stjärnadvokaten med egen lägenhet på Strandvägen.

Hon hör hur Erik pratar på i andra änden av linjen medan Sigge slickar hennes stortå, som lyser av klarrött nagellack, och hon fnissar till.

”Hanna, lyssnar du?”

Erik låter så bestämd som bara en moderat riksdagsman kan göra. Ska hon ställa sig i givakt? Hon blir med ens irriterad.

”Jaja, kom när du vill, ta vad du vill, gör vad du vill. Låt bara bli Sigge, honom rör du inte!”

Hanna trycker bort samtalet. Hon kramar Sigge länge. Hunden kränger sig loss och går sakta mot köket, men vänder sig om och tittar uppfordrande på Hanna.

”Jag kommer, gubben.”

Hon reser på sig och följer med. På tröskeln blir hon stående ett tag och tittar ut över det fyrtio kvadratmeter stora köket och känner hur illamåendet smyger sig på. Allt är svart eller vitt eller rostfritt. Spisen är ett monster, Hanna har aldrig förstått sig på alla funktioner: tolv vred, fem plattor, en multifunktionsugn, en stor varmluftsugn, en mindre slow cook-ugn, en grillugn.

Varför? Det tar bort all glädje med att baka.

Baka, ja, men till vem? Alla äter nyttigt eller bantar.

”Kolhydrater är fel, socker är fel, fett är fel, fel, fel, fel. ALLT är FEL!” utbrister Hanna.

Hon går fram till de stora kylskåpen i rostfritt stål och aktar sig noga när hon öppnar det ena, så det inte blir fingeravtryck.

Sedan letar hon efter kyckling, sallad och lågkaloridressing, men hittar inget av det. Öppnar frysen, inget där heller av det hon söker.

Beslutsamt slår hon upp skafferidörren på vid gavel och drar ut lådan som innehåller torrvaror. Medan Sigge uppmärksamt tittar på tar hon ett djupt andetag och radar sedan upp strösocker, vaniljpulver, kakao, kaffepulver, havregryn och kokos på den svarta marmorbänken. Ur kylskåpet tar hon smör.

Mina vänner, tänker hon. Mina lojala vänner vad skulle jag göra utan er?

Hon rör snabbt och vant ihop smöret med sockret, tillsätter de övriga ingredienserna och börjar rulla bollar, chokladbollar.

”Äsch då!”

Hanna håller en dryg deciliter kokosflingor i bunken med chokladbollssmet. Så sjunker hon ner på det finslipade kalkstensgolvet med stenar ända från Jerusalem, över tvåtusen år gamla stenar, det är kallt och hårt. Sigge kommer och sätter sig rakt framför henne. Hon tittar på sin vän.

”Tyvärr, Sigge. Det här kan du inte äta.”

Sedan äter hon raskt upp all smeten med kokos i.

Så gott, så underbart gott!